

Zaměřeno na Království

Roč. 24 č. 3

Anthony Buzzard, editor

Prosinec, 2021

"Boží království je mezi vámi."

Dr. Richard Hiers¹

"Když se ho farizeové zeptali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: "Boží království nepřichází se zna-meními, která by bylo třeba pozorovat, ani nebudou říkat: "Hle, tady je!" nebo "Tam!", neboť hle, Boží království je uprostřed vás."" (Lukáš 17:20-21).

Lukáš 17:21b je jedním z proslulých *cruces interpretationis* [výkladových problémů] při studiu Nového zákona, zejména v diskusích o Božím království. Byl to oblíbený důkazní text, který citovali liberální protestanti na podporu svého tvrzení, že Boží království je (a pro Ježíše také bylo) imanentní [přebývajícím] v lidských dějinách a společnosti, nebo v každém případě v lidských srdcích. Nověji se vykládá tak, že Ježíš si myslel, že Boží království je nějakým způsobem přítomno v jeho vlastní osobě...

V diskusích o lukášovské eschatologii se obvykle přehlíží skutečnost, že všechny ostatní zmínky o Božím království ve zvláštních lukášovských tradicích nebo verzích uvažují pouze o budoucím příchodu Božího království – 10:9, 11; 19:11; 21:31 a 22:18. Bylo by tedy výjimečné, kdyby 17:21b odkazoval na současný příchod nebo projev Božího království.

Mnoho diskusí se vedlo kolem otázky, zda předložkový výraz *entos humon* překládat jako "ve vás" nebo "uprostřed vás". Harnack, Dodd a další liberální a/nebo platonizující interpreti obvykle upřednostňovali první možnost: "Boží království je ve vašich srdcích". Proč by však Ježíš měl farizeům říkat, že Boží království je v jejich srdcích (17:20)?

Většina současných vykladačů však dává přednost slovům "ve vašem středu" nebo "mezi vámi". Rozhodující otázkou se v tomto případě stává, zda Ježíš

mínil, že Království je již uprostřed jeho posluchačů, nebo že se **v budoucnu stane uprostřed nich**. Skutečnost, že *estin* ("je") je v přítomném čase, není rozhodující... V mnoha Ježíšových výrociích o Božím království nebo vzkříšení se přítomný čas používá tehdy, když z kontextu nebo významu jasně vyplývá budoucí čas.² Ani "uprostřed vás", ani "je" nevysvětluje význam dotyčného půlverše. Je třeba prozkoumat kontext, v němž se objevuje.

Slovesné časy v sousedních verších jsou významné. Přítomný čas je použit k poukázání na budoucí příchod Božího království ve verši obsahujícím otázku farizeů, která uvádí perikopu [v. 20], a podobně se objevuje i v Ježíšově odpovědi, která je vlastně první částí věty, jež se táhne celým v. 21. Kromě toho je zjevně míněna budoucnost a budoucí čas je použit ve v. 21a a v popisu událostí, jimiž výrok končí (17:22-37).

Další výrazný prvek kontextu, věta "ne ... se znamením, která je třeba sledovat" (RSV) ve v. 20b, byla vykládána různě... Obvykle... byl termín *parateresis* ("znamení, která je třeba sledovat") a vlastně celý výrok vykládán v anti-apokalyptickém smyslu: Ježíš tím chtěl popřít, že by bylo možné předpovědět, kdy přijde Boží království, nahlédnutím do proroctví a rozluštěním znamení času. Pokud by Království již přišlo, nebylo by třeba v budoucnu hledat znamení jeho příchodu. Měl to Ježíš (nebo Lukáš) na mysli? Není to pravděpodobné. Za prvé, Ježíš a Lukáš zjevně očekávali příchod Božího království v budoucnosti, bez ohledu na to, zda si také mysleli, že je již přítomno nebo že přišlo již dříve.

Kromě toho není zřejmé, že by výraz "znamení, která je třeba pozorovat" ve v. 20b měl být vůbec chápán jako označení *předběžného* apokalyptického znamení, přinejmenším ne takového, které by mohlo být použito jako základ pro výpočet "dne a hodiny"

semitskou. Pokud předpokládali, že vzkříšení, příchod Syna člověka a Soud a vstup do Království se odehrají v budoucnosti, nebylo by pro ně přirozené, aby při každé možné příležitosti zvláště zdůrazňovali použití řeckého budoucího času. Neviděli by potřebu dokazovat čtenářům v pozdějších staletích, že Ježíš očekával příchod Království v blízké budoucnosti.

¹ Kapitola 2 knihy *The Kingdom of God in the Synoptic Tradition*, 1970. Použito se svolením

² Mk 9:43-48 = Mt 18:8-9; Mt 18:4; Lk 18:24 a dále; Mk 12: 18-27 a paralely. Není třeba se domnívat, že by synoptičtí pisatelé chybovali, když používali přítomný čas pro budoucí čas, ačkoli tuto praxi lze považovat za

... Navzdory této skutečnosti je Lk 17:20 běžně vykládán těmi, kdo jej považují za anti-apokalyptickou polemiku, jako by [zname-nal]: Boží království nepřijde *po* (předběžných) znameních. V 17:20 a dále však nejde o *předběžná* znamení. Ježíš spíše prohlašuje, že nebudou žádná *doprovodná* znamení, která by označovala příchod nebo bezprostřednost Království.

Nejvýznamnější část kontextu bývá přehlížena, totiž Lukáš 17:21a: "ani neřeknou: 'Hle, tady!' nebo 'Tam!'". Je obzvláště zajímavé, že tato formulace, která se zde objevuje v souvislosti s příchodem Božího království, se téměř doslova opakuje ve v. 23, ale s výslovným odkazem na budoucí příchod dnů Syna člověka. Tento paralelismus či opakování naznačuje to, co je obecně patrné i jinde v synoptické tradici, že Ježíš spojoval příchod Božího království s příchodem Syna člověka. Tato událost je zjevně považována za budoucí (v. 23 a násl.). Ale zatímco v. 21a zní: "...ani *neřeknou*: 'Hle, tady!' nebo 'Tam!'". v. 23 zní: "A *řeknou* vám: 'Hle, tam! Hle, tady!'" Proč potenciální kolemjdoucí při jedné příležitosti tvrdí, že identifikovali nebo lokalizovali Boží království (a/nebo dny Syna člověka), ale při jiné příležitosti mlčí? Jak vysvětlit tento zjevný rozpor? O co tu jde? Zejména proč při jedné příležitosti neřeknou: "Hle, tady!" nebo "Tam!"?

Farizeové se podle Lukáše ptali Ježíše, kdy (*pote*) přijde Boží království. Na to odpovídá, že jeho příchod není nebo nebude doprovázen znamením (17:20b). Všimněte si, že se ho neptají na znamení. Jeho odpověď však pomíjí jejich otázku týkající se "kdy". Místo toho odpovídá, jako by se ho ptali, zda bude nějaké znamení, podle něhož by se dal příchod posledního období poznat, jako by odpovídal na druhou část otázky, kterou učedníci položili v Mt 24:3=Mk 13:3=Lk 21:7.

Vykladači většinou přehlédli, že Lukáš 17:21a je také odpovědí na tento druhý druh otázky, která může být jistě implikována v prvním verši: *Jak lidé poznají, že Boží království je zde, až přijde čas?* To, co je řečeno v 17:23 a dále, je zjevně odpovědí na tento druhý bod: *Až přijde Syn člověka, nebude v tom žádný omyl.* Proto by si ti, kdo mezitím, v mezidobí před jeho příchodem, říkají "Hle, tam!" nebo "Tady!", neměli všimnout, "neboť jako blesk šlehá a osvětluje oblohu z jedné strany na druhou, tak bude Syn člověka ve svůj den". Ti průvodci, kteří budou ukazovat na nějaké znamení nebo stopu, aby dokázali, že dny Syna člověka přišly, nebo budou Ježíšo-

vým učedníkům nabízet, že je zavedou někam ke skrytému Synu člověka, budou tedy na omylu a učedníci by je neměli následovat. To je smysl Mt 24:26nn; Lk 21:8 a snad také výroku o "supech" v Mt 24:28=Lk 17:37.

Na jiném místě Ježíš proti touze farizeů a "tohoto pokolení" po znamení prohlásil, že žádné nebude dáno (Mk 8:11 a násl.). Z Markova kontextu nevyplývá, zda měl Ježíš (nebo farizeové) na mysli budoucí znamení, které bude (nebo nebude) doprovázet eschatologické události, nebo znamení, které bude dáno předem. Farizeové možná hledali znamení, které by prokázalo Ježíšovu prorockou autoritu. Znamení a zázraky jsou zmíněny v Mk 13:22=Mt 24:24; ty však mají identifikovat přítomnost falešných proroků a falešných Kristů. Takoví mohou poukazovat na znamení jako na důkaz "uskutečněné eschatologie" (Mk 13:21-23=Mt 24:23-26), ale až přijde skutečný Syn člověka, nebude znamení času zapotřebí. **Důkazy budou jasně viditelné a nezpochybnitelné** (Mt 24:27; Mk 13:24-27 a paralely).

Záporné tvrzení "ani neřeknou: hle, tady nebo tam" ve v. 21a a kladné tvrzení "a řeknou vám 'hle, tam, hle, tady'" ve v. 23a si neodporují. V obou případech Ježíš říká přesně totéž o Božím království nebo o Synu člověka. V dřívějším výroku jde o to, že Království nepřijde s doprovodným znamením, tj. takovým způsobem, aby bylo nutné v případě pochybností hledat nějaký způsob, jak si to ověřit. Ten druhý výrok varuje, že v nadcházejících dnech, ještě před příchodem Božího království a v době, kdy učedníci budou vášnivě toužit po příchodu Syna člověka, budou někteří tvrdit, že ho (Syna člověka) nebo ono (Boží království) našli, ale učedníci se nesmějí nechat zmást, **protože příchod Božího království a Syna člověka bude tak výrazný, že bude samozřejmý a autentický. Nebude o něm pochyb.**

Paralelismus přesahuje očekávané mlčení a výkřiky příslušných budoucích přihlížejících; v každém případě jsou jejich reakce vysvětleny odkazem na charakter nadcházejících událostí a vysvětlení je uvozeno spojkou "pro" (*gar*). Verš 24 vysvětluje, že učedníci nemají následovat ty, kteří budou mylně říkat "Hle, tam!" nebo "Tady!", neboť až Syn člověka nebo den Syna člověka skutečně přijde, bude to stejně zřejmé, jako když se z jedné strany oblohy na druhou zableskne (srov. Mk 13:24-26). Podobně náš *crux interpretationis*, v. 21b, následuje po v. 21a, aby vysvětlil, proč, až Boží království skutečně přijde (nebo až bude přicházet), nebudou přihlížející

říkat: "Hle, tady!" nebo "Tam!", protože tehdy bude Boží království viditelně a dramaticky uprostřed nich. **Až Boží království přijde, nebude třeba hledat žádné zvláštní znamení, aby se dalo identifikovat, ani nebude potřeba průvodce, aby se někde našlo.**

Důvodem, proč je zbytečně hledat znamení, není to, že příchod Božího království a Syna člověka bude neviditelný, ale že naopak bude **všeoobecně a neomylně viditelný**, "jako když blesk blýská a osvětluje oblohu od jedné strany k druhé". Proto *tehdy* přihlížející *nebudou* říkat: "Hle, tady!" nebo "Tam!". A proto ti, kteří *mezitím* řeknou "Hle, tam!" nebo "Tady!", mají být ignorováni...

V 17:21b Lukáš chápe Ježíše tak, že příchod Božího království je budoucí, zřejmou a všezahrnující událostí ... Všechny výroky v Lukášově evangeliu 17:20-18:8 se týkají příchodu Božího království a Syna člověka a reakcí, které lidé budou nebo by měli učinit v mezidobí a v době, kdy se Království a Syn člověka zjeví. V celém tomto oddíle je zřejmé, že tyto rozhodující události se mají odehrát v budoucnosti...Také na jiných místech, jak již bylo zmíněno, se ve zvláštním Lukášově materiálu hovoří pouze o budoucím příchodu Božího království... Není... žádný důvod se domnívat, že Lukáš myslel, že Boží království přišlo nebo se objevilo s Ježíšem a jeho službou. Lukášova eschatologie je jednoznačně futuristická, pokud jde o Boží království.

Co Ježíš myslel výrokem v Lukášově evangeliu 17:20 a dále..., nelze s jistotou určit....Nepotvrzuje však názor, že Ježíš považoval Boží království za přítomné ve své osobě, nebo že by vůbec bylo přítomné. Naopak, tyto verše poukazují na jeho dramatické a jednoznačné zjevení v budoucnosti. **Když se Lukáš 17:21b vezme v kontextu, význam se ukáže dostatečně jasně: až přijde Boží království, každý to pozná; nebude třeba žádných ověřujících vodítek nebo znamení.** Takové bylo i očekávání SZ - "sláva Pána se zjeví a všechno tělo ji uvidí společně" (Iz 40:5).

Proč se nedat pokřtít ve vodě?

Kenneth LaPrade, Texas

Píšu to jako člověk, který byl kvůli předchozí indoctrinaci asi 43 let (od roku 1972 do roku 2015) tvrdě

proti vodnímu křtu, ale po pečlivém studiu jsem prožil drastickou změnu názoru a srdce! Plně si uvědomuji, že pro milované lidi z mého starého prostředí je to emocionálně nabitě téma, ale stále věřím, že klidný, rozumný dialog je moudrý, životně důležitý, a užitečný.

Nejprve velmi stručně nastíním poměrně unikátní názory The Way International (TWI) na křest. Obrat ke Skutkům 1:5, jak jsou citovány z KJV, byl mezi námi poměrně důrazný: "Jan totiž skutečně křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým až za nemnoho dní."

Victor Paul Wierwille: "Jinými slovy, s příchodem většího (ducha svatého) skončilo to menší (voda). Tato výměna byla zahájena o Letnicích. O Letnicích se poprvé uplatnila náhrada."³

"Být pokřtěn do Kristova těla neznamena být pokřtěn starým fyzickým prvkem vody, ale novým duchovním prvkem ducha svatého."⁴

Mezi námi byl Janův křest vodou - a jakékoliv současné používání vody - považován za nebezpečně nechutný návrat ke starozákonnímu legalismu, k uplatňování zastaralých norem patřících k předchozí "správě" (náš oblíbený termín pro **dispenzaci**): "Den Letnic založil nové období nebo správu."⁵ "Ode dne Letnic jsme skutečně osvobozeni od zákona a součástí tohoto zákona byl i vodní křest."⁶

Tam, kde jasné biblické záznamy ukazují, že **vodní křest pokračoval** i léta a desetiletí po dni Letnic, bychom takové záznamy buď chytrě vysvětlili – nebo se jim prostě vyhnuli. Také (navzdory skutečným textovým důkazům) jsme kolektivně odmítli Ježíšův příkaz ke křtu v Matoušovi 28:19 jako podvrh s falešnou formulí.

Později posoudíme, zda odvážná tvrzení naší staré skupiny (založená převážně na neochvějném výkladu Skutků 1:5) skutečně existují při důkladném biblickém zkoumání.

Naše názory na křest jsme spojili s používáním Římanům 10:9, které jsme použili jako automatický vzorec OSAS (Once Saved, Always Saved)⁷ pro okamžité spasení a neodvolatelný status "znovuzrozeného". Takové myšlení bylo spojeno s naším nadšeným přesvědčením o "křtu v svatém duchu" –

³ Victor Paul Wierwille, *The Bible Tells Me So*, American Christian Press, 1971, s. 134

⁴ *Ibid.*, s.134

⁵ *Ibid.*, s. 133.

⁶ *Ibid.*, s. 141

⁷ Jednou spasen, provždy spasen

tématu, kterému se, dá-li Bůh, budu věnovat v budoucnu.

Několik faktů o přesném používání slov spolu s určitými biblickými úvahami by nám všem mohlo pomoci vyhnout se troufalým teologiím a předejít několika závažným omylům!

"Křtít" a "křest" jsou výrazy odvozené z řeckých slov pro ponoření, namočení, potopení a omytí. Uvedu pro vaši představu několik relevantních řeckých termínů s uvedením toho, jak se obvykle překládají, s odkazy na Strongovu soustavu číslování a také uvedu, kolikrát (přibližně) je které slovo v Novém zákoně skutečně použito:

Slovo *bapto* (#911), které je kořenem dalších výrazů pro **křest/křtít**, se obvykle překládá jako "ponořit". Je použito třikrát. Podobné slovo pro "ponoření", *embapto* (#1686), je použito také 3krát. Sloveso *baptizo* je použito 83krát (#907) a obvykle se vykládá jako "křtít" (včetně "křtený" a "křtí"), ale dvakrát je také vykládáno jako "křtítel" a dvakrát jako "umytý" nebo "umýt" (ve většině verzí). *Baptizo* je skutečně primární sloveso, které obecně označuje **doslovné omytí ponořením do vody**, i když (jak uvidíme později) může být použito i v přeneseném významu (nebo metaforicky). "*Baptizo*, křtít, především ve frekventativním tvaru *bapto*, namáčet, se u Řeků používalo pro označení barvení oděvu nebo čerpání vody ponořením nádoby do jiné."⁸

Podstatné jméno *baptisma* (#908) se obvykle ve 22 použitích překládá jako "křest". Existují 3 nebo 4 použítí (v závislosti na jeho zařazení či nezařazení do textu Mk 7:8) dalšího podstatného jména *baptismos* (#909), které se obvykle vykládá jako "obmytí" nebo "umytí", v Hebreům 6:2 často vykládané jako "křest". Výraz pro "křtitele" je *baptistes* (#910) a ve svých 14 použitích vždy odkazuje na Jana "Křtitele" nebo Křtícího.

Kromě již výše uvedených výrazů pro "mytí", "umytý" a "praní" existuje několik dalších významných výrazů. "Umýt" (v různých podobách) by mohlo být *nipto* (#3538), které je použito 17krát; *breco* (#1026), obvyklý výraz pro "děst" (5krát), ale dvakrát použitý v Lukášově 7. kapitole pro umývání Ježíšových nohou slzami; *apolouo* (#628), které je použito dvakrát; *aponipto* (#633), použité jednou; *louo* (#3068), použité 6krát; *loutron* (#3067), použité dvakrát; *pluno* (#4950) použito třikrát.

Z výše uvedených užití výrazů ponoření, křtení a omývání (celkem přibližně 166 výskytů) je většinou velmi snadné rozlišit, o jaká slova se jedná:

- (1) **doslovný křest/křtení** (tj. ponoření člověka do vody).
- (2) metaforické způsoby nebo
- (3) jiné typy omývání či namáčení (např. mytí nohou, namáčení v nádobě apod.).

Mám na mysli **doslovný křest/křtení** podle norem autentické biblické srozumitelnosti. Někteří lidé (z prostředí mé Way), aby obhájili teologii **bezvodého** po dni Letnic, definovali (možná podvědomě) **křest/křtení** slovně mentálně jako nejasné ponoření do "čehokoli". Nicméně v řeckém užití ani v anglických překladech žádná taková vágní představa není. Takoví lidé (přestože mají vroucí a upřímné přesvědčení) mají tendenci převádět slovník **křtu/křtení** na mlhavou, nejednoznačnou představu. Pokud není pojem voda přímo zmíněn v konkrétním kontextu, předpokládají, že použití **křtu/ křtení** může být nejasné nebo mnohoznačné. (Brzy uvidíme, že ani 13 obrazných užití slov **křtít/křest** není vágních nebo nejednoznačných!)

Slovo "ve vodě" nebo "s vodou" je použito pouze šestkrát ve spojení se slovem "křtít": Mt 3:11; Mk 1:8; Lk 3:16; Jn 1:31, Sk 1:5 a Sk 11:16. Také Sk 8:36, Sk 10:47-48 a 1 Pet 3:21 se o "vodě" zmiňují velmi přímo. (Již jsem se zmínil o 13 jasných obrazných užitích, která se **netýkají doslovného** ponoření do vody).

Zbývá tedy přibližně 90 použití slov křest/křtení/křtítel, která **vůbec nejsou** obrazná (i když vlastní slovo "voda" většinou chybí). V takových případech se zcela zjevně nabízí **doslovné** ponoření do vody, a to kvůli **doslovnému** významu křestních výrazů - prostě omytí ponořením do vody! Mohli bychom zde uvést desítky jasných příkladů, ale několik odkazů by mělo stačit.

Čtrnáct použití slova "křtítel" a **mnoho** použití slova "křtít/křest" (o Janovi) se jasně týká jeho ponořování lidí do vody (i když "voda" se obvykle neuvádí). Ježíšův dohled nad křty ve srovnání s Janovými křty se zcela jasně týká namáčení do vody: Jan 3:22-23; 4:1-2. Léta, ba dokonce desetiletí po dni Letnic věrní učedníci a apoštolové zjevně pokračovali ve křtu nových věřících ve vodě: Sk 8:12; 16:14-15 a

⁸ Vine, *An Expository Dictionary of New Testament Words*, 1952, s. 97

16:31-34; 1 Kor 1:12-17. Také kvůli doslovné, vodní povaze křestních výrazů **by voda neměla být vůbec vyňata** z křestních pravd pečlivě sepsaných Pavlem a Petrem: Řím 6:3-4; Gal 3:27-29; 1 Kor 12:12-13; Kol 2:12-13; 1 Pet 3:19-22. Jediným důvodem, proč učinit některý z výše uvedených záznamů o křtu nejasným nebo nejednoznačným (a tedy **bez vody**), je obhajoba bizarní, chybné "dispenzační" teologie! Například Římanům 6:3-4 jistě pojednává o našem ztotožnění se s Kristem, ale také o tom, že se pokorně a poslušně ponoříme do vody, abychom uskutečnili své **ztotožnění** s jeho smrtí, pohřbením a vzkříšením!

Třináct obrazných (nebo metaforických) užití výrazů křtít/křest **nezahrnuje doslovné** šplouchnutí do vody. Patří mezi ně Mt 20:22-23, Mk 10:38-39, Lk 12:50 (celkem 6 použití), kde jsou tyto výrazy použity o Pánově (Ježíšově) očekávání, že bude obrazně řečeno "ponořen" v nadcházející situaci extrémního stresu a utrpení. Být pokřtěn v svatém duchu (rovněž metaforické, protože nejde o ponoření do tekutiny) je použito 6krát: Mt 3:11; Mk 1:8; Lk 3:16; Jn 1:33; Sk 1:5; Sk 11:16 (zmínky v Mt a Lk zahrnují budoucí obraz "ohně" při křtu). V 1. Korintským 10:2 se píše o tom, že starověcí Izraelité byli pod oblakem a procházeli mořem a byli symbolicky "pokřtěni" do Mojžíše - i když nebyli **doslova** ponořeni do vody. **Žádné jiné** použití slovního spojení křest/křtění (kromě těchto 13 obrazných, metaforických příkladů) nesděljuje **doslovnou** představu ponoření do vody!

Skutečný význam vodního křtu samozřejmě nemá nic společného s očištěnou vodou samotnou, ale je to velmi smysluplný duchovní akt pokorného vyznání pokání (upřímného odhodlání ke změně) a veřejné přísahy věrnosti Bohu (1 Pet 3:20-22) ve světle Ježíšova vzkříšení - a také poslušného ztotožnění se s Kristovou smrtí, pohřbením a vzkříšením (Řím 6:3-4). Proč se dychtivě nezúčastnit tak úžasné události? Milovaným lidem z mého okolí by mohla pomoci následující úvaha o Skutcích 1:5. Slovo "ale" v tomto verši **není** výraz, který se obvykle používá pro silný kontrast, jako je řecké slovo *alla*. Spíše se jedná o slabou řeckou spojku *de*, která se většinou překládá jako "a". Skutky apoštolů 1:5 bychom tedy mohli přeložit takto: "Jan totiž křtil ve vodě, **a** vy budete pokřtěni v Duchu svatém za nemnoho dní."

V tomto případě se jedná o křest ve vodě. Přehnaný, "dispenzační" **protiklad** mezi "vodou" a "svatým duchem" je naprosto neopodstatněný v celé řadě velmi jasných biblických záznamů!

Ve skutečnosti je opravdové přijetí svatého ducha v Písmu často **úzce spojeno** s ponořením do vody! Jan 3:5 obsahuje možný odkaz na křest vodou: "Pokud se člověk nenarodí z vody a ducha, nemůže vstoupit do Božího království." Stejnou souvislost má pravděpodobně i Titovi 3:5: "Z jeho milosrdenství skrze obmytí (*loutron*) znovuzrození a obnovu svatým duchem." Sk 2:38 je naprosto jasný: "Petr jim řekl: "Čiňte pokání a dejte se pokřtít [**doslova**: vycákat ve vodě] každý z vás ve jménu Ježíše Mesiáše na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar svatého ducha." Pozorně si přečtěte Skutky 19:1-6.

Asi před šesti a půl lety (když mi bylo téměř 61 let) mě soustředěné studium přivedlo ke **změně** pohledu na toto důležité téma křtu! Mimo jiné jsem si uvědomil, že jsem se dříve dopouštěl něčeho, co budu nazývat **lehkovážným** pokáním! Moje předchozí indoktrinace mě vedla k tomu, že jsem "pokání" považoval za snadnou formuli:

"'Vyznávej svými ústy' [v odkazu na Řím 10:9] neříká vyznej své hříchy. Kdyby tam stálo 'vyznej své hříchy', bylo by spasení ze skutků; a my nejsme spasení ze skutků, ale z milosti. Člověk nevyznává své hříchy; vyznává Spasitele od hříchů, Pána Ježíše Krista."⁹

Před šesti a půl lety jsem ze své dřívější indoktrinace a mylného myšlení vyzoroval dost temných chyb, jako je tato!

Služba Jana Křtitele **vůbec** nebyla záležitostí zastaralého starozákonního zákona, ale velmi důležitým předchůdcem novozákonního **pokání** s ohledem na budoucí příchod Božího království: Mt 3:1-2; Lk 16:16! Stejně jako lidé museli vyznat své hříchy (a aktivně se od nich odvrátit), než se nechali pokřtít Janem (Lk 3:7-14), musel jsem totéž udělat i já a z celého srdce se zavázat, že budu přinášet stále ovoce pokání. Moje vyznávání Ježíšova panství už nemohlo být v rámci prázdné formule arogantního odmítání Ježíšových vlastních slov a učení, jako by patřily do předchozí **dispenzace**! Naskytl se mi příležitost nechat se pokřtít a z Boží milosti jsem na

⁹ Victor Paul Wierwille, *Power for Abundant Living*, American Christian Press, 1971, s. 296

ni zareagoval. Duševní, duchovní, a dokonce i fyzické uzdravení je od května 2015 úžasné! Navzdory dřívějším slepým místům nebylo pozdě nechat se radostně ponořit! Nyní to neberu jako opovážlivé jednání OSAS, ale jako prostý, poslušný krok.

Na závěr bych rád uvedl jednoduchou biblickou připomínku, když se v modlitbě zamýšlím nad smýšlením svých milovaných spolubratří - putujících Way! Nenechte se zvíkat agresivními tvrzeními (z našeho prostředí) o slovním spojení "jeden křest" v Efezským 4:5 - jako by křest v svatém duchu měl být horlivě volen nad rámec **pouhého** ponoření do vody! V témže výčtu sedmi bodů jednoty (v Ef 4:4) je **již** zmíněn "jeden duch"! Bůh není nadbytečný! Skutečnost "jednoho ducha" si můžeme laskavě vzít k srdci, stejně jako skutečnost "jednoho křtu" - být doslova ponoření do vody ve jménu Ježíše Mesiáše (Sk 2:38; 8:12; 10:47-48; 16:33; 19:1-6; Jan 4:1-2)

Vraždy kojenců

Barbara Buzzard

Doktorka Kathi Aultmanová vysvětluje, jak se stalo, jak sama říká: "Stala jsem se masovou vražedkyní." Celá země, jak říká, začala účinně vymývat mozky, aby akceptovala potraty. Když se vymývání mozku rozptýlilo a její mozek se pročistil, stala se tato bývalá lékařka, která prováděla potraty, obhájkyň životy.¹⁰

Zajímavě vysvětluje, proč jsou mladší lidé aktivněji pro život než starší generace, která prošla tímto vymýváním mozku: unikli mu. Po vynesení rozsudku v případě Roe v. Wade (1973) už nebyl tlak na dehumanizaci nenarozených dětí a snaha o převrácení našeho morálního kompasu tak kritické. Koneckonců, skutek byl dokonán. Již léta předtím měla pro-choice lobby horkou linku do našich mozků, a to do té míry, že jsme všichni mohli získat ekvivalent doktorátu z pro-choice myšlení. Ale toto myšlení bylo pokroucené; oslavovalo "volbu", aniž by zkoumalo obsah této volby.

Co jiného je potrat než eutanazie kojenců? "Právo" na potrat je postaveno na lži a udržováno lží. Pravdou je, že každé dítě vám řekne, že je špatné zabít dítě.

Doktorka Aultmanová není sama, kdo se radikálně změnil, ani kdo upřímně a otevřeně zhodnotil své dosavadní působení. Bylo mi řečeno, že málokterý lékař, který provádí potraty, může v této praxi dlouho pokračovat (i když potlačil své svědomí). Jednoduše vyhoří a chtějí v noci spát.

Zdá se, že mezi bývalými potratáři je běžné, že když jim spadnou šupiny z očí, považují své potratové praktiky za démonické. Kající potratáři nešetří slovy, když popisují hrůzu svých dřívějších činů. To se shoduje s historickým vyprávěním: "Těch andělských zástupů, které hřešily, bylo mnoho, ale vedli je někteří archandělé, [kteří] ... učili lidi různým hříchům... Jeden z nich učil... umění potratů."¹¹ Lži byly tak silné a tak zakořeněné v naší kultuře, že nás svedly k zabíjení vlastních dětí.

Toto je část výpovědi Dr. Aultmanové před Senate Judiciary Committee Hearing (slyšením v senátním výboru pro justici) dne 15. března 2016:

"Vždy jsem se považovala za dobrého člověka, ale v jednu chvíli mě vyděsilo zjištění, že jsem zabila více lidí než většina masových vrahů. Když se dnes setkávám s mladými muži a ženami, které jsem odrodila, radost ze setkání s nimi a vědomí, že jsem se podílela na jejich bezpečném příchodu na svět, je zastřena myšlenkou na všechny ty, které nikdy nepotkám, protože jsem ukončila jejich životy. Nechtěla bych být ve vaší kůži a nést břemeno vědomí, že jsem mohla zabránit smrti tisíců, ba milionů lidí, a neudělala jsem nic. Chtěla bych vás povzbudit, abyste hlasovali pro oba tyto zákony."¹²

Čím více technologie postupuje, tím je hrůza potratů jasnější. Nedávná studie naznačuje, že nenarozené děti cítí bolest mnohem dříve, než se myslelo - už v pěti týdnech! Moje otázka zní: Proč vraždíme kojence?

Je velmi zajímavé, že kniha Jobova uznává, že ten, kdo je v lůně, je dítě:

Jób 3:16: "Proč jsem nebyl pohřben jako mrtvě narozené **dítě**, jako **dítě**, které se nikdy nedočká světla?" (NLT): "jako **nemluvně**, které nikdy nespatriilo světlo" (NASV)¹³

¹⁰ Jsme jen vděční za to, že každý, kdo se jakýmkoli způsobem podílí na potratu, činí pokání a přijal pravdu o něm.

¹¹ *Hastings Encyclopedia of Religion and Ethics*, Vol. 4, s. 600, odkazuje na knihu Enoch.

¹² Jeden z návrhů zákona měl zakázat potraty po 20. týdnu. Druhý měl zajistit lékařskou péči dítěti, které se náhodou narodilo živé během potratu.

¹³ Výraz "nemluvně" je použit ve 25 překladech. Keilův a Delitzschův komentář k tomuto verši označuje "potraty a mrtvě narozené děti".

"jako nenarozená **nemluvnata**" (Jeruzalémská bible).

Job 10:18: "Proč jsi mě tedy vyvedl z lůna mé matky? Proč jsi mě nenechal **zemřít** hned při narození?" (Jób)

Je zřejmé, že pokud existuje možnost smrti při narození - musí existovat život *před* narozením.

V Novém zákoně je řecké slovo pro narozené dítě stejné jako pro nenarozené dítě (*brefos*; viz Lukáš 1:41 a 2:12). Existuje více míst ve SZ, která ukazují, že nenarozené děti jsou osoby. (Proto je špatné je zabíjet.) Mesiáš je nazýván "můj pán" ještě v lůně matky (Lk 1:43).

"Potratový holocaust se vymyká běžnému diskurzu morálky a racionálního odsouzení. Nestačí jej prohlásit za absolutní zlo... Potratový průmysl je nová událost, odtržená od vazeb na tradiční předpoklady historie, psychologie, politiky a morálky... Je to zlo vytržené z opory v rozumu a kauzalitě a běžná světská zkaženost povýšená do nepředstavitelné a bezbřehé krajnosti."¹⁴

Víra je totéž co věření!

"Mnoho lidí je zmateno slovy víra a věřit. Někteří se domnívají, že znamenají dvě různé věci. Arthur Farstad upozornil, že tato slova ve skutečnosti překládají stejný pojem: 'Kupodivu nejdůležitější evangelijní slovní rodina v řeckém NZ je v angličtině zastřena. Je to proto, že řecké sloveso *pisteuo* překládáme anglosaským slovem believe a příbuzné podstatné jméno *pistis* zcela nesouvisejícím slovem faith (z latinského *fides*, prostřednictvím francouzštiny). ... Ve skutečnosti jsou slova věřit a víra, jak ukazuje řečtina, jen slovesem a podstatným jménem pro pojem, který se v angličtině ve skutečnosti neliší od řeckého. Tímto pojmem je *brát lidi za slovo a věřit, že to, co říkají, je pravda.*' ... *Věřit a mít víru znamená totéž.*"

Swindoll and Zuck, *Understanding Christian Theology*, 2003, s. 869

Účel zákonů o potravinách

Carlos Xavier

Zavedl Bůh potravinové zákony ze zdravotních důvodů? Samozřejmě, že ne!

Musíme si uvědomit, že Bůh od počátku stvořil všechno "dobré" (Gn 1:25).

Když Bůh uzavřel smlouvu s Noemem, bylo mu řečeno: "Všechno, co žije a hýbe se, bude ti za pokrm" (Gn 9:3).

To znamená, že "nečisté" neznamena špatné nebo nezdravé.

Skutečný důvod pro zavedení zákonů o jídle je nám dán samotným Bohem v pasážích, jako je Leviticus 20:24-26. Důvody lze shrnout následovně:

1. Odlišit Izrael od ostatních národů (v. 24).
2. Připomenout Izraeli, že je zvláštním, Bohem vyvoleným národem (v. 26);
3. Aby vyzkoušel jejich poslušnost (v. 25).

Chtěl však Bůh, aby pohané byli nezdraví nebo se otrávilí?

Všimněte si komentáře ESV Study Bible k Leviticus 11:1-8: "Strava těchto zvířat zjevně není základem jejich čistoty či nečistoty. Samotná pasáž neříká nic o tom, co tato zvířata jedí, a velbloud, jezevec skalní (hyrax) a zajíc jsou výhradně vegetariáni, ale nečistí." V tomto případě se tedy jedná o zvířata, která jsou nečistá.

Ježíšem zavedený zákon Nové smlouvy potvrdil, že zákony o jídle nejsou ze zdravotních důvodů, ale z důvodů, které již uvedl Bůh. Například v 7. kapitole Markova evangelia Ježíš využívá své kritiky tradice židovských starších k další poznámce týkající se zákonů o jídle:

"Ježíš pak vyzval zástup, aby přišel a poslouchal. 'Všichni poslouchejte,' řekl, 'a snažte se porozumět. Neposkvrňuje tě to, co se dostává do tvého těla, ale to, co vychází z tvého srdce'. V důsledku toho Marek později ve verši 19 říká, že Ježíš těmito slovy učinil všechny pokrmy čistými.

Joe Sprinkle, *Leviticus and Numeri*: "Z křesťanského hlediska se zdá být nemyslitelné, že by Kristus tyto zákony zrušil (**Mk 7:19**), kdyby jejich hlavním účelem bylo zdraví."

Novozákonní zákon týkající se jídla byl také ratifikován:

- Bůh sám ve vidění Petra: **Skutky 10-11**;
- církevním sněmem v Jeruzalémě: **Sk 15:19**; srov. Jakub, bratr Páně, téměř o deset let později, **Sk 21: 25a**.
- A samozřejmě Pavlem, **Řím 14:14, 20**.

¹⁴ Dr. Bernard Nathanson, bývalý potratář

Zeptejte se tedy sami sebe nebo svých rodinných příslušníků/přátel, kteří dodržují potravinové zákony: Proč by Bůh chtěl, aby všichni ostatní před Mojžíšem byli nezdraví, včetně patriarchů a dalších spravedlivých, jako byl Noe?!

Římanům 4:13

"K našemu prvotnímu údivu Pavel líčí Boží zaslíbení tak, že Abraham bude dědicem světa (Řím 4:13). Přitom v textu Genesis byl Abrahamovi slíben Kanaán, 'na sever, jih, východ a západ' od místa, kde stál, jehož hranice byly později vymezeny. **Jak se tedy "země" stala "světem"?** Částečně jde o to, že naplnění biblických prorocství v obecné rovině vždy přesahovalo kategorie, v nichž byla původně dána. Částečně je to tím, že Bůh dal doplňující slib, že skrze Abrahamovo nesčetné potomstvo budou požehnány 'všechny národy na zemi'. **Třetí důvod Pavlova výroku, že Abraham zdědí "svět", je jistě mesiášský.** Jakmile bylo Abrahamovo potomstvo označeno za Mesiáše (Gal 3:16; srov. Jn 8:56), bylo dále potvrzeno, že bude vykonávat univerzální vládu (např. Ž 2:8; Iz 9:7). Dále je jeho lid jeho spoludědicem, a proto pokorní zdědí zemi (Mt 5:5) a proto **v Kristu a skrze Krista 'nám patří všechno', včetně 'světa' (1 Kor 3:21 a násl.)**".

John Stott, *The Message of Romans*, s. 130

Komentáře:

- "Děkuji vám za vaši neochvějnou podporu v oblasti studijních materiálů zasílaných před několika lety a za měsíčník *Focus on the Kingdom*, který je sám o sobě požehnáním. I když jsem neposílal žádnou finanční pomoc, přesto jste neváhali a materiály mi poslali. Kéž náš Otec v nebesích i nadále hojněji žehná vaší službě v Ježíšově mocném jménu." – *Nigérie*

- "Jsem úplně mrtvý chodící muž. Nikdy jsem neměl rád ani nemiloval náboženství svědků Jehovových. Od útlého věku (5 let) mi to všechno kazilo. Vtáhl mě do něj někdo mimo rodinu. Přistoupil jsem na to, ale do sálu Království bych už nikdy více nevkročil. Mám tři sestry, z nichž dvě jsou SJ,

a od té doby, co se staly svědkyněmi, jsem opravdu ztratil i je. Takže mi zbyla jen jedna sestra, která se mě drží, protože chodívala do sálů a nelíbilo se jí to. Cítí se, jako by přišla o všechno a byla odříznuta od života a lásky, tak kdybyste nám mohli poslat nějaké věci, abychom byli opět milováni tím světlem Kristovy lásky, které tu bylo před příchodem SJ." – *Anglie*

- "Je mi 25 let. Ve 13 letech jsem byl pokřtěn a od té doby jsem se hnal za pravdou, ale velmi brzy jsem zjistil, že to, co většina lidí učí, se zřejmě neshoduje s Písmem. Mimochodem, byl jsem součástí apoštolské církve (modalismus). Takže asi ve 22 letech jsem narazil na debatu mezi Anthony Buzardem a Jamesem Whitem. Abych byl upřímný, Anthonyho argumenty byly na místě, ale ten strach z toho, že nevěřím, že Ježíš je Bohočlověk, byl u mě stále přítomný. Anthony ve své závěrečné řeči řekl: Modli se a za rok se k této debatě vrátíš. O rok později jsem se tam vrátil a byl jsem přesvědčen, že jedině Otec je Bůh. Sledoval jsem materiály na vašem youtube, na vašich webových stránkách, blozích a tak dále". – *Jamajka*

The One God, the Father, One Man Messiah Translation: New Testament with Commentary (Překlad Jeden Bůh, Otec, jeden člověk Mesiáš: Nový zákon s komentářem) je nyní k dispozici zdarma na adrese

onegodtranslation.com

V češtině k dispozici zdarma na adrese:

<https://focusonthe kingdom.org/OneGodFather-cz.pdf>

Poznámka pro předplatitele v USA i v zahraničí:

Pokud chcete dostávat *Focus on the Kingdom* (*Zaměřeno na království*) e-mailem a ušetřit nám poštovné, přejděte prosím na:

focusonthe kingdom.org a přejděte dolů k přihlašovacímu formuláři na konci stránky. Vyplňte formulář a zaškrtněte políčko: **"I would like to receive this by email."** (Chci to dostávat e-mailem.)

Děkujeme!